

Mira, sóc a la porta i truco. Si algú escolta la meua veu i obre la porta, entraré a casa seva, i soparé amb ell i ell amb mi.

(Apocalipsi 3,20.)

Mira, sóc a la porta i truco.

Para't un moment. No vagis tan atabalat. Ell és a la teua porta. Potser et sembla impossible. Ha fet un viatge increïble. Té infinites formes de trucar. Generalment ho fa en les veus d'aquells insignificants per a la nostra satisfeta societat. També, algunes vegades, pot trucar interiorment, a l'hora menys prevista. No cal que preguntis qui és. Podria ser que portés temps trucant i esperant, i tu empantanegat en mil coses. Et pots haver acostumat al truc suau, amable i insistent.

Si algú escolta la meua veu.

Sembla que no es fa massa il·lusions de què molts escoltin. Podria ser que algú es parés uns instants per escoltar-lo. Quina sort si fossis tu!. Para l'orella, deixa que entri el so de la Veua. És la seva. De l'orella, al cor i del cor a les mans per obrir.

(I com seria el to de la veu de Jesucrist quan deia: vull, els teus pecats et són perdonats, sóc jo que parlo amb tu, segueix-me, no tingueu por, això és el meu cos, tireu la xarxa....etc.).

I obre la porta.

La teua porta, que era tancada. T'has commogut per la veu i la presència a l'altra banda. Primer has obert amb la ment. Després amb les mans. A mida que s'anava obrint entrava la llum, en el bell mig d'aquesta fe, Ell, que et mira. Ara tan sols sents la seva mirada, que va entrant fins al fons del fons.

(Aquella dona viuda que donava una petita moneda en el Temple va ser mirada per Jesús perquè havia obert la porta, donant el que necessitava per a viure. Aquella mirada del Mestre ha travessat els segles i encara avui ens arriba si obrim la porta).

Entraré a casa seva.

Ho ha entès molt bé, si has obert la porta és per entrar-hi. Te n'adones de qui és el que està entrant!. Fixa't com ha esperat i ha respectat la teua llibertat. No vol forçar res. No et preocupis si tens la casa mal endreçada. La casa, la seva intimitat, l'escalfor, els records, la teua història i les històries, aquelles vibracions, sentiments i trobades, la soledat.... Ja hi és.

(Jesús anava a la casa de Marta i Maria i s'hi trobava bé, era un temps de descans, parlava, escoltava, es fixava en Marta i li transmetia pau, mirava a Maria i s'alegrava per ella)

Soparé amb ell i ell amb mi.

D'igual a igual. Ni un sense l'altre ni l'altre sense l'U. Aquesta és la meravella del nostre Déu, que ha decidit fer un sopar d'amistat. Hi ha comunicació, conversa, entesa, comentaris. De la comunicació a la comunió i de la comunió a la unió.

(Jo seré amb vosaltres fins a la fi del món).

Intenta escoltar la veu, mira d'obrir-li la porta, deixar que entri a casa teua , i ja veuràs, sopareu junts.
